

[Kristen Amby.]

Pagtens Bestemmelser, kan finde Sted, ja, at der ligefrem opmuntres til saadanne, og derfor finder jeg det rimeligt, om Nabo-stater ved Traktater, der saa blev kombineret med Pagten, var forpligtede til at hjælpe hinanden over for Aggression.

Jeg synes, at selve Bestemmelserne angaaende Sikkerhed, de Bestemmelser, som først og fremmest vedrører Sikkerhedsraadet, er baade hensigtsmæssige og retfærdige, hvis man vil naa Maalet — Midlet egner sig. Men dertil kommer, hvad der allerede er berørt, at der ogsaa er andre Opgaver, De Forenede Nationers Forbund paatager sig. Man har nævnt Plenarforsamlingen, der svarer til, skal vi sige Rigsdagen, en Slags Verdensrigsdag, medens Sikkerhedsraadet svarer til Regeringen, den udøvende Myndighed. Af denne Plenarforsamling er alle Medlem, her stemmer alle paa lige Vilkaar, og den har mange Beføjelser — man kan læse herom i Artiklerne 13 og 14. Endvidere er der det særlige økonomiske og sociale Raad, som har et helt Kapitel i Pagten, og som ogsaa bygger paa lige Ret for alle Medlemmer, og som paa Masser af Omraader, man kan sige fundamentale Omraader, baade angaaende de økonomiske Vilkaar, hvorunder vi lever, og angaaende de kulturelle Betingelser vil kunne udføre et stort Arbejde, hvori alle kan deltage paa lige Vilkaar.

Ogsaa er der Formynderskabsraadet, som omhandles i Kapitel XIII, der er et Forsøg paa for første Gang ligesom at drage alt det, der under det tidligere Nationernes Forbund bestod mere formelt som en Slags Mandatstater, der var overgivet til Mandataren, ind under et Helhedssynpunkt. De tilbageblivende Nationer, de rene Formynderskabsstater, skal ikke være retsløse, men Formynderskabsraadet — og i dette Formynderskabsraad vil Forbundsmedlemmerne sidde med lige Ret — skal have Ret til at modtage Klager fra de Nationer, der er under Formynderskab, Ret, til at behandle dem og undersøge, hvordan Forholdene er. Der er i denne Pagt virkelig ikke bare gjort et Forsøg, men Viljen til at opbygge en verdensomspændende demokratisk Organisation er klart udtrykt.

Til Slut vil jeg som Ordfører for mit Parti sige, at vi som naturligvis alle her i Danmark med Glæde har oplevet, at Danmark er blevet Medlem af De Forenede Nationer, og med Glæde og Taknemmelighed mod de Magter og de Mænd, der har skabt dette Fundament, ratificerer Traktaten.

Jeg skal ikke føje noget til de smukke

og rigtige Ord, der er sagt om denne førende Personlighed, men Mindet om Roosevelt vil leve. Det vil leve i virkelige Demokraters Hjerter i de kommende Slægter, derom kan vi være forvisset.

Naturligvis vil Danmark af sig selv baade yde de økonomiske Ofre, der skal ydes, og stille Styrker og Magtmidler til Raadighed og gøre det med Glæde. Vi kan maaske sige, at vor Glæde er lidt beskaaret, fordi ikke alle i Nordens store Familie er Medlemmer, men vi haaber ikke, det vil vare længe, inden det kan ske. Vi synes maaske ogsaa, at Nationernes Familie savner noget, naar højt kultiverede Folk ikke allerede i Dag er Medlem. Her tænker jeg først og fremmest paa Sverige og Schweiz, højt kultiverede og søgte demokratiske Folk.

Danmark er nu blevet Medlem af et Verdensborgerskab. Det betyder ikke, at den nationale Stat derfor overspringes, ingeniunde. Det er sagt, og det er ogsaa rigtigt, at Pagten bygger paa suveræne Stater, de nationale Stater. Ganske vist maa og vil de forpagte en Del af deres Suverænitet til det nye Forbund, det er ligetil, men man bygger — og det er det realistiske og derfor ogsaa det virkelig ideelle — paa den virkelige Verden, hvori vi lever. Man springer ikke det Mellemed over, som den nationale Stat nu engang er i Udviklingen. Vi kan haabe — det gør jeg i hvert Fald — at den nationalistiske Galskab bliver knækket ved den Udvikling, vi skal ind i, for en national Stat er noget andet end en nationalistisk.

Vi er to Ting. Vi er Borgere i et Fædreland og tillige hver især Verdensborgere. Og skal denne Pagt faa den Betydning, som vi alle haaber, og jeg kan maaske endda sige det saa stærkt: skal denne Pagt holde, skal Freden og Sikkerheden være noget varigt, skal vor Kultur ikke gaa under, saa er det nødvendigt, at Folkene virkelig faar Kendskab til denne Pagt — Folket, ikke bare Statsmændene og Rigsdagsmændene, Politikerne og Diplomatene. Derfor vil jeg mene, at man ikke bare skal sende denne Traktat ud i Skolerne, saaledes som man i sin Tid gjorde det med Folkeforbundspagten, men simpelt hen fra det Øjeblik, Pagten er underskrevet, kræve og stile imod, at alle gøres bekendt med Pagten Indhold, dens Bestemmelser og Formaal, og her kan man begynde med de højere Skoler og derefter komme til alle vore Aftenskoler og Højskoler. For hvis dette Nationernes Forbund, hvad skal vi sige; denne Fællesstat — det er et Idealbegreb denne Fællesstat, det har ikke sit Sted — ikke omfattes med Tro-